

Arrest

nr. 279 156 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart op (...) 1994 te zijn geboren in Irak, meer bepaald in het dorp Deli gelegen in het district Tel Afar, subdistrict Ayadiyah, provincie Mosul, Centraal-Irak. U geeft aan van Koerdische origine te zijn.

Uw vader was een veehandelaar en gehuwd met meerdere vrouwen. Hij was niet vaak bij zijn gezin. Omstreeks 2012 zou uw vader zijn verdwenen. Vanaf dat moment trok u met uw moeder, broers en zussen in bij uw grootouders in Deli. U ging naar school tot de vijfde graad van het lager onderwijs. Nadat u stopte met school, hielp u uw grootvader langs moederszijde, die een invloedrijk persoon uit de buurt was, met het bewerken van de landbouwgronden.

Omstreeks 1 augustus 2014 vertrok u uit Deli omwille van de opmars van DAESH. Daags voordien vonden er gevechten plaats in het dorp, Atemaraat, dat in de buurt lag. Uw ooms zouden uw moeder en uw broers en zussen hebben weggevoerd uit Deli. U moeder wilde haar moeder, uw grootmoeder, meenemen maar uw grootvader zou hebben aangegeven dat jullie als eersten moesten vertrekken. Via Kaserich, Huqna, Zummar en Suhaila reisden jullie naar Fish Gabor. Via Syrië reisden jullie door naar Turkije alwaar jullie halt hielden in Silopi in het Zuidoosten. In Silopi aangekomen, werd u op voorstel van uw oom naar Istanboel gestuurd. U werd met een kennis van uw oom naar Istanboel gebracht en achtergelaten bij een man in de wijk Aksaray bij ene H. M. die een café uitbaatte. U heeft geen idee wat er met uw familie is gebeurd of waar ze zich zouden bevinden. Omstreeks 2016 of 2017 zou u een persoon geld hebben betaald om te achterhalen wat er met uw gezin en uw familie in Deli zou kunnen zijn gebeurd, zonder enig resultaat. Daar u geen zicht had op de situatie in uw regio van herkomst, u er vanuit ging dat u er geen familie meer had alsook gezien uw verblijfsituatie in Turkije als Koerd niet duurzaam was, besloot u naar Europa te reizen. Met financiële hulp van H. M. verliet u in september 2020 Turkije. Over land bereikte u Bulgarije waar op 19 november 2020 een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd. Daar u geen vertrouwen had in de Bulgaarse autoriteiten, u werd er door de politie geslagen, opgesloten en vernederd, besloot u door te reizen naar Oostenrijk, waar eveneens een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd. Omdat u bang was dat de Oostenrijkse autoriteiten u zouden terugsturen naar Bulgarije, reisde u door naar België alwaar u op 23 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Een overnameverzoek aan Bulgarije in het kader van Dublin werd goedgekeurd, doch gezien de termijnen ivm. overname niet werden gerespecteerd, werd België op 9 november 2021 verantwoordelijk voor uw verzoek. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten omwille van de inval van Islamitische Staat medio 2014. U verloor uw familie tijdens de vlucht en heeft tot op heden geen idee waar zij thans verblijven. Actueel zou u niet naar Irak kunnen terugkeren omwille van de onveiligheid in uw regio van herkomst. U zou immers enkel naar uw voormalige regio kunnen terugkeren, u heeft er niemand meer en het is er thans niet veilig wegens de aanwezigheid van verschillende partijen, i.c. al Hashd al-Shaabi, de Koerdische Arbeiderspartij (PKK), de Peshmerga's, ea.

U heeft op basis van uw verklaringen en elementen in uw administratieve dossier niet weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, § 1 Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen

rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid Vw. onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u afkomstig bent uit de regio van het district Tel Afar, subdistrict Ayadiyah, provincie Mosul, Centraal-Irak en daar gedurende een zekere tijd heeft gewoond en verbleven.

Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) A judicial analysis (December 2014), pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c%20JA_EN.pdf). Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Irak is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de verschillende statelijke en niet-statelijke actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Iraakse grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen. Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is tenslotte ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een

jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U verklaart dat u op 1 augustus 2014 Irak zou hebben verlaten. Via Kaserich, Huqna, Zummar en Suhaila reisden u en uw familie naar Fish Gabor. Via Syrië reisden jullie door naar Turkije alwaar jullie halt hielden in Silopi. Deze reis nam enkele dagen in beslag. In Silopi werd u op voorstel van uw oom naar Istanboel gestuurd. Door uw vertrek naar Istanboel verloor u ieder contact met uw familie zijnde uw moeder, broers en zussen en ooms. Daar u geen weet hebt van de verblijfplaatsen van uw familie en u dus ook niet weet of er familieleden zijn teruggekeerd naar uw regio van herkomst, besloot u in september 2020 Turkije te verlaten.

U kan evenwel niet overtuigen van augustus 2014 tot en met september 2020 in Turkije te hebben verbleven.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u nalaat uw internationaal paspoort voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. U gevraagd om uw Iraaks paspoort voor te leggen, repliceert u dat u al uw identiteitsdocumenten waaronder uw paspoort in Irak zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u tegenover de DVZ dat uw paspoort in beslag zou zijn genomen door een smokkelaar in Turkije. Uw identiteitskaart zou u in Irak hebben achtergelaten; echter niet uw paspoort (zie verklaringen DVZ, p. 12). U geconfronteerd met deze inconsistentie geeft u een onsamenhangend antwoord. U stelt enerzijds voorop dat toen u vluchtte uit Irak u geen documenten bij u had. U zou wel van de Turkse autoriteiten een tijdelijke verblijfsvergunning, een soort oranje kaart hebben ontvangen, doch deze zou door de smokkelaar zijn achtergehouden (CGVS, p. 13). Dat omtrent de situatie waarin er sprake is van een onmogelijkheid om essentiële reis en -identiteitsdocumenten voor te leggen, u geen eenduidige verklaringen aflegt, doet vermoeden dat u wetens en willens betreffende documenten achterhoudt.

Er kan nochtans worden verwacht dat u uw originele paspoort, dat inzicht kan geven in tal van relevante elementen in de zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet betreft, voorlegt. Het paspoort is een essentieel document dat behalve informatie aangaande iemands identiteit eveneens informatie bevat aangaande het moment en manier van uitreis, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsvergunning(en) ginds. Door het achterhouden van uw paspoort maakt u het de Commissaris-generaal onmogelijk hier een duidelijk zicht op te hebben. Het komt echter aan u toe uw volledige medewerking te verlenen en de Commissaris-generaal ook aangaande uw reis(historiek) alle relevante informatie te verschaffen. Dat u dit nalaat, doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Indien u werkelijk meent dat u nood heeft aan internationale bescherming, kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u alle relevante elementen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, waaronder uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom uw een verzoek om internationale bescherming indient, zo spoedig mogelijk neerlegt.

Het vermoeden dat u geen waarachtige verklaringen aflegt over uw verblijf in Turkije wordt versterkt door het feit dat u eveneens nalaat enig ander begin van bewijs te overleggen waaruit uw verblijf in Turkije zou kunnen worden afgeleid. Gezien u er meer dan 6 jaar (!) heeft gewoond en er een goed contact had met H. M. bij wie u al die jaren heeft verbleven, mag van u worden verwacht dat u hiertoe in staat bent (CGVS, p. 18). Daarnaast verklaarde u met uw gsm wel meer dan 1.000 foto's in Turkije te hebben gemaakt. U tijdens het onderhoud op het CGVS gevraagd enkele van betreffende foto's voor te leggen alsook enig ander begin bewijs waaruit uw verblijf in Turkije in de periode 2014-2020 zou kunnen worden afgeleid - u verklaarde op een gegeven moment immers een soort van oranje kaart te hebben gekregen (zie ook infra) - , verklaarde u zich hiermee akkoord (CGVS, p. 14). U bent dit engagement echter niet nagekomen zonder het CGVS hierbij enige duiding te geven waarom u die stukken niet heeft overgemaakt na het onderhoud. Het CGVS kan dan ook niet anders concluderen dan dat u geen oprechte inspanningen heeft geleverd noch in staat blijkt te zijn uw verblijf in Turkije met enig begin van bewijs te staven.

Uw nalaten enig begin van bewijs voor te leggen over waar u vanaf 2014 heeft verbleven, schraagt het vermoeden van het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Turkije en dat u aldus in de weerwil van uw medewerkingsplicht nalaat om klaarheid te scheppen over uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België.

Ook onderstaande vaststellingen dragen hiertoe bij.

Zo legt u inconsistente verklaringen af in verband met de verblijfstatus die u in Turkije zou hebben gehad. U gevraagd of u over een kimlik (tijdelijke verblijfsvergunning) beschikte in Turkije, stelt u voorop dat dit niet het geval zou zijn geweest. U zou een aanvraag hebben gedaan, maar geeft aan hiervoor niet in aanmerking te zijn gekomen omdat Turken niet van Koerden houden (CGVS, p. 11). In een

andere passage beweert u dan wel weer een tijdelijke verblijfsvergunning te hebben gehad. U zou uw fysieke oranje Turkse verblijfskaart hebben moeten afgeven aan de smokkelaar (CGVS, p. 18). U legt dan ook inconsistente verklaringen af aangaande uw verblijfsstatus in Turkije.

Ook draagt uw bewering dat u sedert 2014 ieder contact met uw familie zou zijn verloren bij aan de vaststelling dat u geen klaarheid wenst te scheppen over uw verblijfplaatsen noch over deze van uw familie na uw vertrek uit Irak in 2014. Uw verklaringen over uw totale onwetendheid aangaande de verblijfplaats en -situatie van uw moeder, broers en zussen kunnen immers op geen enkele wijze overtuigen.

U verklaarde in dit verband dat nadat u met uw familie in Silopi zou zijn aangekomen u door uw oom naar Istanboel zou zijn gestuurd. De reden waarom u naar Istanboel werd gestuurd is niet duidelijk voor u. U geeft aan dat u en uw familie in Silopi niet veilig zouden zijn geweest omwille van de aanwezigheid van DAESH. Vandaar dat ook uw familie u op termijn wou vervoegen in Istanboel (CGVS, p. 9). Gezien er geen directe dreiging was van DAESH om ook het Turks grondgebied te veroveren, is u imminent vertrek zonder uw familie naar Istanboel als frappant te kwalificeren en kan uw uitleg niet echt overtuigen.

Verder dient te worden aangestipt dat een kennis van uw oom u tot Istanboel zou hebben begeleid. U was op dat moment 18 jaar. In Istanboel werd u afgezet bij ene Hadji Mohammed, eveneens een kennis van uw oom. Daar verbleef u naar eigen zeggen gedurende 6 jaar en wel zonder enig nieuws van uw familie (CGVS, p. 9). Gezien H. M. een kennis was van uw oom en eveneens contact had met de kennis van uw oom die u naar Istanboel zou hebben gebracht, is het zeer bevreemdend dat u via hen geen enkel nieuws meer van uw familie zou hebben vernomen en/of zelf geen moeite zou hebben gedaan om hun contactgegevens bij te houden en met hen - u beschikte over een GSM - in verbinding te treden. U zegt H. M. verschillende keren te hebben gevraagd om contact op te nemen met uw oom. Hij zou u hebben gevraagd geduldig te zijn en u hebben gewezen op u precaire verblijfsituatie in Turkije (CGVS, p. 10). Deze gang van zaken is op zijn minst bevreemdend. Gezien H. M. u onder zijn hoede had genomen en u aangaf dat hij voor u zorgde (CGVS, p. 19), kan niet in worden ingezien waarom hij in weerwil van uw gemis en zorgen over het lot van uw familie, zou hebben nagelaten het nodige te doen u met hen in contact te brengen. Deze gang van zaken kan niet overtuigen. Ook dient te worden betoogd dat het zeer frappant is dat u toen u uit Silopi vertrok er geen afspraken zouden zijn gemaakt met uw familie of telefoonnummers zouden zijn uitgewisseld om met elkaar in contact te kunnen blijven.

Los van het gegeven dat het weinig aannemelijk is dat H. M. zou hebben nagelaten uw familie te contacteren, is uw reactie op diens houding weinig overtuigend te noemen. Waar kan worden aangenomen dat u zich in eerste instantie voegde naar uw gastheer gezien uw afhankelijke positie, kan worden aangenomen dat u op termijn geen genoegen meer nam met zijn afwijzende reactie op de vraag om u te helpen uw familie terug te vinden (CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt dit het geval te zijn geweest gezien u gedurende al die jaren bleef inwonen bij H. M. In plaats van u toe te spitsen op de persoon die betrokken zou zijn geweest bij uw vertrek vanuit Silopi naar Istanboel en dus de scheiding tussen u en uw familie, stelt u voorop dat u zich in Turkije zou hebben geïnformeerd bij mensen uit Tel Afar. Eénmalig zou u geld hebben betaald aan een persoon om nieuws over uw familie te achterhalen. Deze gang van zaken is niet logisch en getuigt niet van een doorgedreven poging om uw familie terug te vinden. Zo is het gegeven dat u geen melding maakt in Turkije contacten te hebben gelegd met organisaties als de Rode Halve Maan en de VN om u te helpen in uw zoektocht naar uw familie, toch als opmerkelijk te kwalificeren (CGVS, p. 10). Gezien u in Istanboel woonachtig was, in Aksaray, een wijk waar veel vluchtelingen verblijven omwille van werk en goedkope huisvesting, kan worden aangenomen dat u door andere vluchtelingen naar deze organisaties zou zijn doorverwezen en/of zijn geholpen. In die zin is het dan ook zeer frappant dat u zich niet tot deze organisaties zou hebben gewend om u bij te staan in uw zoektocht. Ook het feit dat u geen gebruik heeft gemaakt van sociale media, met name facebook of andere applicaties om uw familie op te sporen, onderschrijft een passieve houding. U stelde in dit verband dat uw facebook profiel zou zijn gestolen door iemand om Popgi, een populier spelletje, mee te spelen. U geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat u facebook niet gebruikte om in contact te komen met mensen uit uw regio om meer te weten te komen over uw familie, repliceert u van een dorp te komen en van niets verstand hebben, behalve van vee (CGVS, p. 15). Gezien u verklaarde over een facebook account te hebben beschikt in Turkije die ondermeer werd gebruikt om in contact te raken met elkaar, raakt deze uitleg kant noch wal. Te meer u verklaarde dat uw moeder uit een invloedrijke familie stamt, uw grootvader zou een belangrijk en invloedrijk man zijn, is het onbegrijpelijk dat u dit medium niet zou hebben gebruikt om te informeren naar de situatie van uw moeder, broers en zussen als ook naar uw achtergebleven familie in Delli, te weten uw grootouders en een oom (CGVS, p. 6-7). Volledigheidshalve dient eveneens te worden aangestipt dat u ook na uw aankomst in België geen enkele actie heeft ondernomen om het Rode Kruis te contacteren om via de dienst 'tracing' de zoektocht naar uw familie verder te zetten.

Het gebrek aan pogingen uw familie op te sporen, dan wel te proberen enig nieuws omtrent hen en hun verblijf te weten te komen, ondermijnt de waarachtigheid van uw verklaringen dat u sinds u uw dorp in Irak diende te verlaten compleet onwetend bent omtrent hun verblijfplaats en -situatie. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de door u geschetste situatie dat u als alleenstaande jonge man, zonder familiaal netwerk gedurende 6 jaar in Turkije zou hebben verbleven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering sinds augustus 2014 tot en met september 2020 in Turkije te hebben verbleven en spuit u mist over de verblijfplaatsen en de situatie van uw familie. U biedt met andere woorden evenmin zicht op uw familiaal netwerk waar u bij terugkeer naar Irak op zou kunnen terugvallen.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan internationale bescherming.

Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u van augustus 2014 tot en met september 2020 in Turkije heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u niet op de hoogte zou zijn de verblijfsplaatsen noch van de situatie van uw familieleden en aldus noch van de inschatting van de situatie in uw regio van herkomst Tel Afar (CGVS, p. 18). U repliceert door te beweren dat uw leven doorgaat met of zonder uw familie en stelt zich de vraag of uw familie u wel in de ogen zou durven kijken gezien zij hebben ingestemd met uw vertrek naar Istanboel (CGVS, p. 18). Met deze repliek houdt u, ofschoon u in de mogelijkheid werd gesteld klaarheid te scheppen, duidelijk vast aan uw bewering sedert 2014 verstoken te zijn van ieder contact met uw familie.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In ondergeschikte orde wordt aangaande de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerd dat er voldoende zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade waarbij verzoeker in het bijzonder wijst op zijn zeer langdurige afwezigheid uit Irak, zijn Koerdische origine en gebrek aan binding met Irak.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Verzoeker stelt in augustus 2014 Irak te zijn ontvlucht omwille van de opmars van Daesh en geeft aan naar Turkije te zijn gereisd alwaar hij zes jaar heeft verbleven.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering van 2014 tot 2020 in Turkije te hebben verbleven en dat sprake is van een gebrekkige medewerking inzake verzoekers plaatsen van eerder verblijf voor de komst naar België.

Verzoeker slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen zicht biedt op zijn eerdere verblijfplaatsen/laatste verblijfplaats voor zijn komst naar België, te verklaren of te weerleggen.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asiinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de

verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de commissaris-generaal verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van de *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van zijn procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad treedt verweerders oordeel bij dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde verblijf in Turkije voor zijn komst naar België en dat door verzoekers gebrekkige medewerking op dit punt geen duidelijkheid is over waar verzoeker vóór zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft.

Zo kan er samen met de commissaris-generaal in de eerste plaats op gewezen worden dat verzoeker nalaat zijn internationaal paspoort voor te leggen aan de Belgische asielinstanties.

Hieromtrent wordt met reden als volgt gemotiveerd:

“U gevraagd om uw Iraaks paspoort voor te leggen, repliceert u dat u al uw identiteitsdocumenten waaronder uw paspoort in Irak zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u tegenover de DVZ dat uw paspoort in beslag zou zijn genomen door een smokkelaar in Turkije. Uw identiteitskaart zou u in Irak hebben achtergelaten; echter niet uw paspoort (zie verklaringen DVZ, p. 12). U geconfronteerd met deze inconsistentie geeft u een onsamenhangend antwoord. U stelt enerzijds voorop dat toen u vluchtte uit Irak u geen documenten bij u had. U zou wel van de Turkse autoriteiten een tijdelijke verblijfsvergunning, een soort oranje kaart hebben ontvangen, doch deze zou door de smokkelaar zijn achtergehouden (CGVS, p. 13). Dat omtrent de situatie waarin er sprake is van een onmogelijkheid om essentiële reis en -identiteitsdocumenten voor te leggen, u geen eenduidige verklaringen aflegt, doet vermoeden dat u wetens en willens betreffende documenten achterhoudt.

Er kan nochtans worden verwacht dat u uw originele paspoort, dat inzicht kan geven in tal van relevante elementen in de zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet betreft, voorlegt. Het paspoort is een essentieel document dat behalve informatie aangaande iemands identiteit eveneens informatie bevat aangaande het moment en manier van uitreis, eventuele verblijven elders en eventuele verblijfsvergunning(en) ginds. Door het achterhouden van uw paspoort maakt u het de Commissaris-generaal onmogelijk hier een duidelijk zicht op te hebben. Het komt echter aan u toe uw volledige medewerking te verlenen en de Commissaris-generaal ook aangaande uw reis(historiek) alle relevante informatie te verschaffen. Dat u dit nalaat, doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Indien u werkelijk meent dat u nood heeft aan internationale bescherming, kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u alle relevante elementen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, waaronder uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom uw een verzoek om internationale bescherming indient, zo spoedig mogelijk neerlegt.”

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in de versie op het CGVS dat hij niet meer over zijn paspoort beschikt omdat hij deze diende achter te laten in Irak. Hij stelt dat hij in Turkije evenwel een tijdelijke verblijfsvergunning verkreeg.

Hiermee kan echter niet zonder meer voorbijgegaan worden aan verzoekers expliciete verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Uit zijn verklaring op de DVZ blijkt immers dat gevraagd naar zijn paspoort verzoeker verklaarde dat zijn paspoort in beslag werd genomen door een smokkelaar in Turkije (Verklaring DVZ van 29 januari 2021, p. 12, vraag 28). Verzoeker werd tijdens zijn gehoor op het CGVS geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid doch kan geen samenhangend antwoord verschaffen gelet op zijn beknopte verklaring dat hij geen documenten had doch in Turkije een verblijfsvergunning verkreeg (persoonlijk onderhoud, p. 13).

Verzoeker tracht voormelde tegenstrijdigheid in zijn verzoekschrift af te schuiven op het verloop van het verhoor bij de DVZ waar geen vertrouwenspersoon of raadsman aanwezig was en wijst erop dat de leiding van dit onderhoud bij de medewerker van DVZ lag zonder enige controle. Er wordt verder aangevoerd dat verzoeker de taal niet spreekt en dus volledig afhankelijk was van de tolk. Verzoeker betoogt in dit verband nog dat de handtekening op de vragenlijst slechts een bijzonder relatieve bewijswaarde heeft aangezien hij geen bijstand had van een vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is. Er wordt ten slotte hieromtrent nog aangestipt dat er niet kan nagegaan worden of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden hij om zijn handtekening werd gevraagd.

Verzoeker kan echter in dit betoog aangaande het verhoor bij de DVZ niet ernstig worden genomen en overtuigt allerminst.

In de eerste plaats wordt erop gewezen dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon op de Dienst Vreemdelingenzaken met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ, temeer hij ten overstaan van het CGVS niet heeft verklaard dat hij bij de DVZ moeilijkheden heeft ondervonden omwille van het gebrek aan een vertrouwenspersoon, raadsman of door een gebrekkige kennis van de taal. In tegendeel, er werd verklaard dat het verhoor bij de DVZ heel normaal en gewoon is verlopen en dat hij de tolk goed begreep (persoonlijk onderhoud verzoeker p. 3). Bovendien moet de Raad opmerken dat, hoewel verzoeker thans lijkt te impliceren dat het verhoor bij de DVZ niet goed verliep omwille van zijn gebrekkige kennis van het Nederlands, er een tolk aanwezig was bij de DVZ die verzoeker op het CGVS stelde goed te hebben begrepen.

De Raad merkt hierover nog op dat verzoeker evenmin opmerkingen met betrekking tot de inhoud van het interview op de DVZ heeft gemaakt. Het verzoekschrift bevat geen concreet element waaruit kan blijken dat het gehoor geen getrouwe weergave is van de vragen en antwoorden. Verzoeker duidt op geen enkele wijze aan hoe er verkeerd zou zijn vertaald of genoteerd. Het is nochtans aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Er worden geen concrete of problematische vertaalfouten of andere onzorgvuldigheden aangeduid.

De Raad stelt verder vast dat het verslag van 29 januari 2021 verzoeker in het Badini werd voorgelezen en deze wel degelijk voor akkoord ondertekende. Waar verzoeker aanhaalt dat de leiding van het onderhoud volledig in handen lag van een medewerker van de DVZ zonder enige controle, merkt de Raad op dat het gehoorverslag bij de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat het vermoeden dat verzoeker geen waarachtige verklaringen aflegt over zijn verblijf in Turkije wordt versterkt door het feit dat hij eveneens nalaat enig ander begin van bewijs te overleggen waaruit zijn verblijf in Turkije zou kunnen worden afgeleid. De commissaris-generaal heeft op goede gronden het volgende overwogen:

“Gezien u er meer dan 6 jaar (!) heeft gewoond en er een goed contact had met H. M. bij wie u al die jaren heeft verbleven, mag van u worden verwacht dat u hiertoe in staat bent (CGVS, p. 18). Daarnaast verklaarde u met uw gsm wel meer dan 1.000 foto's in Turkije te hebben gemaakt. U tijdens het onderhoud op het CGVS gevraagd enkele van betreffende foto's voor te leggen alsook enig ander begin

bewijs waaruit uw verblijf in Turkije in de periode 2014-2020 zou kunnen worden afgeleid - u verklaarde op een gegeven moment immers een soort van oranje kaart te hebben gekregen (zie ook infra) - , verklaarde u zich hiermee akkoord (CGVS, p. 14). U bent dit engagement echter niet nagekomen zonder het CGVS hierbij enige duiding te geven waarom u die stukken niet heeft overgemaakt na het onderhoud. Het CGVS kan dan ook niet anders concluderen dan dat u geen oprechte inspanningen heeft geleverd noch in staat blijkt te zijn uw verblijf in Turkije met enig begin van bewijs te staven.” Verzoeker kan deze bevindingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet weerleggen door louter zonder nadere uitleg te poneren dat hij niet meer over de foto's beschikt.

De Raad volgt de commissaris-generaal dat verzoeker nalaat enig begin van bewijs voor te leggen over waar hij vanaf 2014 heeft verbleven, het vermoeden schraagt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden verblijf in Turkije en dat hij aldus in de weerwil van zijn medewerkingsplicht nalaat om klaarheid te scheppen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België.

Ook onderstaande vaststellingen zoals correct aangestipt in de bestreden beslissing dragen hiertoe bij: *“Zo legt u inconsistente verklaringen af in verband met de verblijfstatus die u in Turkije zou hebben gehad. U gevraagd of u over een kimlik (tijdelijke verblijfsvergunning) beschikte in Turkije, stelt u voorop dat dit niet het geval zou zijn geweest. U zou een aanvraag hebben gedaan, maar geeft aan hiervoor niet in aanmerking te zijn gekomen omdat Turken niet van Koerden houden (CGVS, p. 11). In een andere passage beweert u dan wel weer een tijdelijke verblijfsvergunning te hebben gehad. U zou uw fysieke oranje Turkse verblijfskaart hebben moeten afgeven aan de smokkelaar (CGVS, p. 18). U legt dan ook inconsistente verklaringen af aangaande uw verblijfsstatus in Turkije.”* Er worden geenszins dienstige argumenten aangevoerd die deze vaststellingen kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgeworpen dat verzoekers bewering dat hij sedert 2014 ieder contact met zijn familie zou zijn verloren bijdraagt aan de vaststelling dat hij geen klaarheid wenst te scheppen over zijn verblijfplaatsen noch over deze van zijn familie na zijn vertrek uit Irak in 2014. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn oordeel dat verzoekers verklaringen over zijn totale onwetendheid aangaande de verblijfplaats en -situatie van zijn moeder, broers en zussen op geen enkele wijze kunnen overtuigen gelet op volgende terechte overwegingen:

“U verklaarde in dit verband dat nadat u met uw familie in Silopi zou zijn aangekomen u door uw oom naar Istanboel zou zijn gestuurd. De reden waarom u naar Istanboel werd gestuurd is niet duidelijk voor u. U geeft aan dat u en uw familie in Silopi niet veilig zouden zijn geweest omwille van de aanwezigheid van DAESH. Vandaar dat ook uw familie u op termijn wou vervoegen in Istanboel (CGVS, p. 9). Gezien er geen directe dreiging was van DAESH om ook het Turks grondgebied te veroveren, is u imminent vertrek zonder uw familie naar Istanboel als frappant te kwalificeren en kan uw uitleg niet echt overtuigen.

Verder dient te worden aangestipt dat een kennis van uw oom u tot Istanboel zou hebben begeleid. U was op dat moment 18 jaar. In Istanboel werd u afgezet bij ene Hadji Mohammed, eveneens een kennis van uw oom. Daar verbleef u naar eigen zeggen gedurende 6 jaar en wel zonder enig nieuws van uw familie (CGVS, p. 9). Gezien H. M. een kennis was van uw oom en eveneens contact had met de kennis van uw oom die u naar Istanboel zou hebben gebracht, is het zeer bevreemdend dat u via hen geen enkel nieuws meer van uw familie zou hebben vernomen en/of zelf geen moeite zou hebben gedaan om hun contactgegevens bij te houden en met hen - u beschikte over een GSM - in verbinding te treden. U zegt H. M. verschillende keren te hebben gevraagd om contact op te nemen met uw oom. Hij zou u hebben gevraagd geduldig te zijn en u hebben gewezen op u precaire verblijfssituatie in Turkije (CGVS, p. 10). Deze gang van zaken is op zijn minst bevreemdend. Gezien H. M. u onder zijn hoede had genomen en u aangaf dat hij voor u zorgde (CGVS, p. 19), kan niet in worden ingezien waarom hij in weerwil van uw gemis en zorgen over het lot van uw familie, zou hebben nagelaten het nodige te doen u met hen in contact te brengen. Deze gang van zaken kan niet overtuigen. Ook dient te worden betoogd dat het zeer frappant is dat u toen u uit Silopi vertrok er geen afspraken zouden zijn gemaakt met uw familie of telefoonnummers zouden zijn uitgewisseld om met elkaar in contact te kunnen blijven.

Los van het gegeven dat het weinig aannemelijk is dat H. M. zou hebben nagelaten uw familie te contacteren, is uw reactie op diens houding weinig overtuigend te noemen. Waar kan worden aangenomen dat u zich in eerste instantie voegde naar uw gastheer gezien uw afhankelijke positie, kan worden aangenomen dat u op termijn geen genoegen meer nam met zijn afwijzende reactie op de vraag om u te helpen uw familie terug te vinden (CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt dit het geval te zijn geweest gezien u gedurende al die jaren bleef inwonen bij H. M. In plaats van u toe te spitsen op de persoon die betrokken zou zijn geweest bij uw vertrek vanuit Silopi naar Istanboel en dus de scheiding tussen u en uw familie, stelt u voorop dat u zich in Turkije zou hebben geïnformeerd bij mensen uit Tel Afar. Eénmalig zou u geld hebben betaald aan een persoon om nieuws over uw familie

te achterhalen. Deze gang van zaken is niet logisch en getuigt niet van een doorgedreven poging om uw familie terug te vinden. Zo is het gegeven dat u geen melding maakt in Turkije contacten te hebben gelegd met organisaties als de Rode Halve Maan en de VN om u te helpen in uw zoektocht naar uw familie, toch als opmerkelijk te kwalificeren (CGVS, p. 10). Gezien u in Istanboel woonachtig was, in Aksaray, een wijk waar veel vluchtelingen verblijven omwille van werk en goedkope huisvesting, kan worden aangenomen dat u door andere vluchtelingen naar deze organisaties zou zijn doorverwezen en/of zijn geholpen. In die zin is het dan ook zeer frappant dat u zich niet tot deze organisaties zou hebben gewend om u bij te staan in uw zoektocht. Ook het feit dat u geen gebruik heeft gemaakt van sociale media, met name facebook of andere applicaties om uw familie op te sporen, onderschrijft een passieve houding. U stelde in dit verband dat uw facebook profiel zou zijn gestolen door iemand om Popgi, een populier spelletje, mee te spelen. U geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat u facebook niet gebruikte om in contact te komen met mensen uit uw regio om meer te weten te komen over uw familie, repliceert u van een dorp te komen en van niets verstand hebben, behalve van vee (CGVS, p. 15). Gezien u verklaarde over een facebook account te hebben beschikt in Turkije die ondermeer werd gebruikt om in contact te raken met elkaar, raakt deze uitleg kant noch wal. Te meer u verklaarde dat uw moeder uit een invloedrijke familie stamt, uw grootvader zou een belangrijk en invloedrijk man zijn, is het onbegrijpelijk dat u dit medium niet zou hebben gebruikt om te informeren naar de situatie van uw moeder, broers en zussen als ook naar uw achtergebleven familie in Delli, te weten uw grootouders en een oom (CGVS, p. 6-7). Volledigheidshalve dient eveneens te worden aangestipt dat u ook na uw aankomst in België geen enkele actie heeft ondernomen om het Rode Kruis te contacteren om via de dienst 'tracing' de zoektocht naar uw familie verder te zetten."

Door te volharden in zijn verklaringen op het CGVS en te stellen dat hij niet de keuze maakte om naar Istanbul te vertrekken doch er werd gestuurd door zijn oom slaagt verzoeker er niet in een verklaring te bieden voor zijn imminent vertrek zonder familie naar Istanbul daar geen directe dreiging van Daesh in Silopi wordt aangetoond.

Waar verzoeker gewag maakt van andere motieven zoals het vermoeden dat zijn oom hem niet graag had komt verzoeker niet verder dan blote beweringen en kan hiermee geen afbreuk doen aan zijn initiële verklaringen dat hij door zijn ooms naar Istanbul werd gestuurd uit angst dat DAESH zou aanvallen en zijn familie hem later zou vervoegen.

Daargelaten het motief van verzoekers vertrek naar Istanbul zonder zijn familie moet vastgesteld worden dat er geen valabele argumenten worden bijgebracht die een ander licht kunnen werpen op de conclusie dat verzoekers gebrek aan pogingen zijn familie op te sporen, dan wel te proberen enig nieuws omtrent hen en hun verblijf te weten te komen, de waarachtigheid van zijn verklaringen ondermijnt dat hij sinds hij zijn dorp in Irak diende te verlaten compleet onwetend is omtrent hun verblijfplaats en -situatie. Verzoeker benadrukt nog dat H. M. bij wie hij verbleef een Turk was en dat Turken niet van Koerden houden doch kan hiermee geen afbreuk doen aan de concrete bevindingen inzake zijn eigen reactie op de houding van H. M. Ook de bewering dat zijn familie zelf hem niet contacteerde en hij dus gedemotiveerd geraakte en hij thans vooruit wil kijken, kan de Raad niet anders doen beslissen inzake de frappante nalatende houding van verzoeker in dit verband.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er bijgevolg ook volgens de Raad geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker geschetste situatie dat hij als alleenstaande jonge man, zonder familiaal netwerk gedurende zes jaar in Turkije zou hebben verbleven.

In zoverre verzoeker de vastgestelde inconsistenties tracht te verklaren door de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aan te voeren, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien werd verzoeker op het CGVS geconfronteerd met zijn tegenstrijdigheid inzake zijn paspoort (persoonlijk onderhoud, p. 13) en heeft hij verder hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op het voorgaande niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde inconsistenties – die zoals hierboven vastgesteld, niet konden verschoond worden - in een ander daglicht te stellen.

Door zijn Iraakse nationaliteit, Koerdische afkomst en zijn oorspronkelijke regio van herkomst te benadrukken, die in casu op zich niet worden betwist, kan verzoeker geen ander licht werpen op de conclusie dat uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ernstige twijfels bestaan over zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen tijdens de afgelopen jaren en dat geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden verblijf in Turkije van 2014 tot 2020.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad beklemtoont te dezen nogmaals dat verzoeker geen waarachtige verklaringen aflegt over zijn eerdere verblijfplaatsen en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke achtergrond en verblijfplaats(en) en leefsituatie voor zijn komst naar België. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient in dit verband aangestipt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk is vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is.

De Raad merkt voorts op dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofd niet voorhanden is.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten en is zijn verwijzing naar de (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst waarbij hij wijst op zijn langdurige afwezigheid, Koerdische origine en gebrek aan binding met Irak verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijn hoofd het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood aan internationale bescherming overigens in concreto aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, echter in gebreke.

2.2.5 Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU